

Poštnina plačana v gotovini.

Leto XXV /

Štev. 11 in 12. Novem., december 1929

Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prosep
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, hrvaškem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 L, 60 am. cts., 2 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 13 Din, 7·20 L, 80 am. cts., 2·60 Š. — Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA

LJUBLJANA, Metelkova ul. 1. (Cerkev Sreca Jezusovega.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via del' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA: Ubogi pagani. — Reven škof v zadregi. — Dvojna božičnica. — Zopet korak dalje. — Zvonček sv. Frančiška Ksav. — Gobavec Jožef. — Apostolski vikarijat Gabun. — Izredna milost na priprošnje blagopok. M. T. Ledóchowske. — Letno poročilo apostol. pref. Namaland. — Neverjetno a resnično. — Veliko krstno slavlje.

Darovi.

Od maja in junija 1929.

Za afriške misljone v splošnem: D 11.386·81; L 900·20; Dol. 16·—.

Za sv. maše: L 110·—; Š 52·80.

Za stradajoča: Din 145·—; L 14·—.

Za gobavce: Din 41·—; L 40·—.

Za odkup sužnjev: Din 5190·—; L 305·—.

Za botrinske darove: Din 3.088·90; Š 50·—.

Za zamorčke: Din 134·—; L 10·—.

Za katehiste: L 50·—.

Za evharističnega Zveščarja: Din 52·—.

Za kruh sv. Antona: Din 3.854; L 156·50; Š 28·60.

Za misijonsko zvezo: Din 40·—; L 195·—.

Za otroško zvezo: Din 41·85.

Za mašno zvezo: Din 2.044·—; Š 244·—.

Za Klaverjev vinar: L 10·—.

Za afriški tisk in katekizem: Din 307·—; Š 15·—.

Za določene namene: Din 692·—; L 10·50.

Za določene misijone: Din 4.290·—.

Iz nabiralnika: Š 10·—.

Za Klaverjevo družbo: L 2·80.

Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 277·50.

Tisočkrat „Bog povrni“ vsem blagim dobrotnikom!

100 rožnih vencev je poslala gđna Rezika Benkovič iz Škofje Loke za uboge afriške misijone, katere je zbrala in uredila z veliko požrtvovalnostjo. Naj ji ljubi Bog in rožnenska Kraljica tisočero povrneti njeno misijonsko ljubezen. Kako prosijo misijonarje in novi kristjani v Afriki za rožne vence. Prvega, katerega zmoliijo, darujejo vedno za dobrotnika.

Pokopališče v Afriki.

„Ubogi“ pagani.

Župnik Ferdinand H.

Zakaj pravimo, da so pagani, grešniki, duše v vicah itd. „ubogi“? „Ubogi pagani“, „ubogi grešniki“, „uboge verne duše v vicah“: teh izrazov smo tako vajeni, da jih že kar brez premisleka izgovarjamo. Ali pa si morda že kedaj vsaj 5 minut razmišljal, zakaj molimo v Češčena-Mariji: „Prosi za nas uboge grešnike“?

Danes, ko to pišem, je Velika noč. Premišljal sem o največjih dušnih dobrotah: mir, milost, neumrljivost, blaženost. To so tako velike dobrine, da je vsaka vredna več kot milijarde posvetnih dobrin. Toda, saj „brezbožniki nimajo miru!“ Torej ni miru za pagane, grešnike in duše, ki so v vicah in tako daleč od Boga. (Pogubljeni ne pridejo v poštev.) Saj si ne moremo misliti miru tam, kjer vladajo strasti in neutešene želje. Zato so res „ubogi“. Milost, da živiš s Kristusom in v Kristusu, je tako bogastvo, je tako velika, kot nam jo more dati le vsemogočna dobrota božja. Pomislimo le na milost sv. krsta! Pagani te milosti nimajo, grešniki so jo zavrgli ali izgubili, uboge duše v vicah jo nimajo v tistem pravem sijaju, dokler se ne očistijo v ognju. Zato so taki ljudje res ubogi, pa naj bi imeli dežele in ves svet v posesti. „Kaj pomaga človeku, ako ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi.“

— In večna blaženost, največji up kristjana? Pagan nima te tolažbe; grešnik nima te tolažbe; grešnik se mora bati, da bo njegov delež strašno trpljenje, ki bo trajalo večno. Duše v vicah bi morale večno blaženost že uživati, ako . . . Zdaj pa kličejo: „Usmilite se nas, usmilite se nas, vsaj vi, naši prijatelji!“ Bogatini ne beračijo, ti pa prosijo, da se ti v srce smilijo. — Kdo izmed teh je najbolj reven?

Reven škof v zadregi.

Apostolski vikarijat v Shire.

Pismo apostolskega vikarja škofa A u n e a u, misijonarja montfortskega
z dne 15. jan 1929.

Ko so pred 25 leti naši prvi misijonarji prišli v Shire, ni bilo med domačini še nobenega katoličana. Vsa dežela je bila kakor ogromna pustinja, v katero še ni bilo vsejano niti zrnce evangelija.

Misijonarji pa so bili pogumni sejalcji evangelija in so delali brez strahu in po načrtu. Povsod so sejali božjo besedo in jo zalivali z lastnim znojem, da celo z lastno krvjo. Nebo je rosilo roso milosti in iz pustinje so priklile cvetke. Danes je to rodovitna njiva, ki se razprostira lepo obdelana pred očmi gospodarja: Apostolski vikarijat Shire šteje že 35.264 kristjanov, 21.365 katehumenov in 33.174 somišljenikov.

Toda tičkom je treba gnezda, ovcam staje. Vnet pastir skuša svoj hlev povečati po meri, kakor čreda narašča. Naših 35.264 kristjanov se deli na 13 glavnih občin. Da jih poenotimo, nam je treba cerkve v vsaki teh občin, ki bo zanje kakor hlev, ki bo misijonar-pastir v njem zbiral svojo čredo, jo krmil in redil za svojega višjega Pastirja. Zelo pa nas skrbi, kako bomo te cerkve sezidali. Na pr. tukaj v Limbo, kjer je že 15 mesecev sedež apostolskega vikarijata, imamo samo borno kapelo, v kateri zbiramo svojih 2.829 kristjanov. Ta kapelica je skoro podobna hlevcu betlehemskemu in je tako majhna, da je nemogoče spraviti vanjo vse naše kristjane. Zato smo začeli že 1927 zidati večjo cerkev, ki bi bila bolj primerna našim razmeram. Ker smo pa seveda sami sebi mojstri in delovodje, smo imeli vse polno ovir in sitnosti. Saj moramo sami skrbeti, kje bomo dobili potrebni denar. „Qui batit, patit.“ Kdor zida, trpi! Sami na sebi smo občutili, kako resničen je ta latinski pregovor in še danes to čutimo. Zidovje se

dviga trudoma in počasi, vsota pa je padala vedno bolj, da je danes popolnoma zginila; rabili bi pa vsaj še 24 tisoč funtov.

Tako me sedaj čaka sramota neuspeha, kot sv. Pismo pravi, da je nekdo začel zidati stolp, pa ga dograditi ni mogel. Zidovje naše uboge, bodoče cerkve pa stoji, moli v zrak in čaka, kedaj bo pokrito. Med tem pa ga moči tropično deževje, ki ga bo preizkusilo, koliko vzdrži. Naš zidarski mojster vsled žalosti po cele noči ne spi. Vsi skupaj se bojimo zgube in nesreče.

Sredi teh svojih stisk se obračam na vas, blagi misijonski prijatelji, da nam pomorete s svojimi darovi, da cerkev dovršimo. Storite to iz ljubezni do Jezusa, ki bo v tej cerkvi kedaj prebival; iz ljubezni do Marije, ki bo kedaj

Lurška katedrala med zidanjem.

zaščitnica cerkve pod naslovom N. Lj. Gospa Lurška; iz ljubezni do duš, ki bodo kedaj v tej cerkvi iskale rešitve in pomoči. Ne bomo nehvaležni; plačilo za Vašo velikodušnost Vam ne odide. Naša molitev in molitev naših kristjanov Vam bo izprosila od Boga obilnega blagoslova.

Na cerkvenih slikah vidimo večkrat škofe-svetnike s cerkvico v roki. Že kot otrok sem zelo rad opazoval take podobe in sem imel globoko sočutje s temi svetniki, četudi pomena nisem razumel, ko sem jih videl obložene s tako težo. — Danes pa sem sam na tem in prosim usmiljene in dobre duše za pomoč in sočutje.

O usmilite se ubogega škofa, ki mora celo cerkev nositi na svojih rokah!

Dvojna božičnica.

Apostolski vikariat Natal.

Piše P. Kerautret, oblat Brezmadežne.

Včeraj sem se vrnil s svojega apostolskega potovanja in Vam hočem o tem nekaj pripovedovati. 2 dni sem spovedoval v glavnem misijonu; 24. zgodaj zjutraj pa sem odrinil proti misijonski postaji sv. Jožefa, ki je bila ustanovljena 1926. leta in ki jo je mogoče od tu v 4 urah doseči na konju. En dan smo se tam duhovno in materijelno pripravljali.

Ob 11. zvečer je bila mala cerkva skoro napolnjena; pol ure pozneje je že brnel glas zvončka srebrno v tiho noč. Katehist je hitel, da prižge nekaj luči, da razsvetli pot za procesijo. Vsi so bili praznično, a priprosto oblečeni in pripravljani na veliki dogodek. Vladala je globoka tišina. Bil je slovesen trenotek, ko je vstopil duhovnik v albi in štoli noseč Jezusčka na priprosti blazinici. Razvila se je procesija, pri kateri je vsak nosil gorečo svečo v roki. Veselo se je glasila iz grl „Kasihamba“ („Pastirci vstanite“). Odmev je nadaleč naznanjal ljudstvu, žal še povečini vdanemu zmoti protestantizma ali paganstva, veselo rojstvo Zveličarjevo. Vsa slika, priprosta kot je bila, je klicala v spomin dogodke pred 2000 leti, ki so se vršili na betlehemskih poljanah. — Ob vrnitvi ni bilo lahko duhovniku preriniti se skozi gosto množico do jasic, da položi Jezusčka noter. Med polnočno sv. mašo, ki je na to sledila, so mnogi pristopili k mizi Gospodovi in so polni vere in ljubezni prejeli njega, ki edino more prinesiti mir dušam. Pri drugi maši so peli in glasno molili.

Na božični dan sem že ob 4 zjutraj zajahal konja, da se podam v misijon „Naše Ljube Gospe od Najsvetejšega Srca“, kamor sem došel ob 7. Spovedoval sem 3 ure in sem opravil potem ob 10 svojo tretjo sv. mašo. Tam je bilo zopet toliko ljudi, da niso mogli vsi dobiti v cerkvi prostora. Le šolski otroci in kristjani in katehumeni so dobili prostor, medtem ko so se morali protestantje in pagani zadovoljiti, da so gledali potek slovesnosti od zunaj. Vendar je pobožnost naših nanje napravila globok vtis.

Velika množica navzočih je razumljiva po tem, da je Božič za naše črnce zelo velik praznik. V svoji priprosti pameti pravijo: „Ali je mogoče, da je veliki „Unkalunkulu“ zavoljo nas prišel na zemljo, da nas je odrešil in izveličal?“

Po sv. maši se je izvršil slovesen krst 30. odraščениh, ki je napravil globok vtis na vse navzoče —, res še šopek za v jaslice malega nebeškega Kralja! — Ni treba posebej praviti, da so se ubogi zamorci vračali v svoja stanovanja kakor nekoč betlehemski pastirci in „Boga hvalili za vse to, kar so videli in slišali.“ — Tudi misionar je bil srečen, ker je bil priča tako globoke pobožnosti. Vendar se mu je kalilo veselje ob spoznanju, da je potrebna tukaj druga, večja cerkev za božjega sina.

Svota, ki nam jo je nedavno poslala Vaša družba je pripomogla, da smo sezidala mal samostan za sestre dominikanke, ki se bodo ob začetku leta tu naselile. Priprosta kapela bo služila obenem za šolo. Moja srčna želja pa je, ponavljam, da bi začeli z zidavo cerkve. Domačini so zelo vneti za to in obetajo, da bodo pomagali pri dovažanju kamnja in zidanju. Dovolite, da se v tem pogledu obrnem še enkrat na usmiljeno pomoč Vaših dobrotnikov. Z 400 funti šterlingov in nekaterimi malimi darovi, ki bi jih prejeli, bi mogli naši Ljubi Gospej Najsvetejšega Srca sezidati lepo svetišče. Trdno upam, da bo to mogoče.

Zopet korak dalje.

Apostolska prefektura Osrednje Capland-ije.

Poroča škof Heneman, P. S. M. iz Oudtshorn-a Klaverjevi družbi.

Vaša pomoč je prišla zopet o pravem času. Že dva meseca se pečam z mislijo, da bi v George vstanovil novo misijonsko postajo. Skoro 2 leti je trajalo, da smo mogli skleniti dogovor z vlado in mestno upravo glede prostora za zidanje. Mnogo potov in pisanja me je stalo in že sem skoro obupaval nad uspehom. Mesto George je namreč sezidalo novo lokacijo za črnce. Do sedaj se še ni nastanila tam protestantovska postaja; zato sem zelo želel, da bi bil jaz prvi zraven. Napravil sem vlogo na mestno upravo s prošnjo, da bi rad ustanovil misijonsko postajo. Komaj se je to razvedelo, že sta se javili dve protestantovski misijonski postaji z istim namenom. Po dolgih, dolgih pogajanjih se je naposled nam vsem trem odkazal prostor za zidanje. Takoj sem začel zidati. Moja konkurenta pa do zdaj še nista začel.

Toda zidava stane iz početka največ, ker je treba takoj pripraviti ves material. Zato mi je bilo treba odplačevati velike račune; na mojo prošnjo pa so me firme

čakale. Tedaj pa je prišla Vaša pošiljatev in sem mogel vsaj največje luknje zamašiti. Hvala Bogu!

Nova postaja bo zelo lepa. Zidamo prostorno šolo in z nje združeno kapelo in lopo in tudi stanovanje za duhovnike in sestre. Najbrž bomo zidali tudi zavetišče za otroke. V George namreč rado dežuje; tako bi se otroci primeroma poceni spravili pod streho. Zato tudi sirotišnice v Oudtshoorn-u nismo povečali, dasi je prenapolnjena. Mnoge, ki so prosili za vsprejem, smo odložili za v George. Sirot je 35. Tudi šola je napolnjena do zadnjega kotička. Obiskuje jo 180 otrok. Vedno več bolnikov prihaja. Imamo še drugo sestro, ki je izučena v strežbi bolnikov. Često nimate obe sestri vso noč miru, kajti beli in črni bolniki se neprestano oglašajo.

Pri novi postaji v Mossel Bay sicer počasi napredujemo, toda vztrajno. V šolo hodi 120 otrok, izpreobrnjenec je pa doslej še malo. Povsod je treba dokaj časa, predno izginejo predsodki zoper našo sv. vero.

V Beaufort-West sem preteklo leto kupil stavbeni prostor poleg lokacije. Tu bo kmalu stala nova postaja za zamorce. Kakor hitro bomo v George gotovi, pričnemo v Beaufort. Seveda na ta način ne pridem nikdar iz skrbi, kako zidati; toda kje boste dobili misijonskega škofa brez skrbi za zidanje?

Preteklo leto je bilo v toliko ugodnejše, ker je bolj deževalo nego prejšnje. Želimo sicer še več moče, ampak najhujša suša je le v kraju. Seveda bomo vsled dolgoletne suše še dolgo trpeli.

Naj še za prihodnje leto priporočim svoj misijon. Molite za nas in podpirajte nas po svoji Družbi.

Zvonček sv. Frančiška Ksaverja.

Piše P. Theo Demont, duhovnik Srca Jezusovega.

Vsi misijonski prijatelji vedo, da je sv. Frančišek Ksaverij hodil po cestah indijskih mest in vasi in otroke vabil z zvončkanjem zvončka h krščanskemu nauku. Ta zvonček sv. Frančiška je v teku časa postal večji, postal čisto neznansko velik. In hvalo Bogu, tudi v našem misijonu Heršel moremo reči: Halo, z vrvico zvončka kličimo otroke skupaj! Pobožno in blagoglasno zvoní zvonček v gore. In glej: iz kočice, ki kakor čebelni panji slone v bregu, se vsipajo otroci-črnci in hite v cerkev in šolo.

Tako pa seveda ni vedno bilo. Vi ljubi misijonski prijatelji se morda čudite in vendar je resnica. Zvonček sv. Frančiška se je pri nas zelo moderniziral in se pretvoril v gramofon. Ob nedeljah po službi božji in krščanskem nauku igramo gramofon. To je napravilo vtis pri tem ljudstvu, ki kar gori za glasbo. Nekateri so stvar slišali in glej: prihodnjo nedeljo jih je prišlo veliko. Novica se je razširila iz ust do ust. Seveda jih je mnogo prišlo šele po končanem nauku. To smo pa takoj porabili v korist: prihodnjo nedeljo se je nauk iz kateregakoli vzroka zakasnil. Tistim, ki so v dobri vesti prišli prepozno, smo namignili naj pridejo bližje. In tako so slišali najprej nebeško muziko, ki jim je bila še čisto nova, potem pa plesno. Pa si mogel te ljudi opazovati in študirati. Prav kakor mlade opice, ko dobivajo v roke ogledalo in ga vedno višje držeč ogledujejo od vseh strani, naposled od zadaj, da bi zasačile svojo lastno sliko. Tako tudi naši črnci. Novo stvar ogledujejo od spodaj navzgor, znotraj in zunaj, otipajo jo, da bi kje naleteli na moža, ki poje in gode. Zraven delajo razne zajemljive opazke, ki jih žal, ne razumem. Ko pa je mož v gramofonu začel govoriti, so kar onemeli in se niso mogli dosti načuditi. To jim je bila uganka. Čezdalje bolj dolge obraze so delali, dokler niso prišli na pravo misel, da ni vredno napanjati možgan. Zato so rajši kar veselo poslušali godbo, ne da bi si bili ubijali glavo z mislijo, kako in od kod. Kako pa so se jim šele smejale oči in blesteli beli zobje, ko sem navil ploščo za smejanje. Usta so se jim kar širila. Gramofon pa se je smejal vedno glasneje; tako pa tudi črnci. Naposled so začeli kar rjoveti smeha tako, da so prevpili celo gramofon.

Navzlic smešnosti mi je prišla misel. To je ilustracija k besedam: „Gospodu služite z veseljem,“ kajti če tudi sem se moral zelo smejati, bila je pa to vendarle služba božja koncem koncev. Privezati sem jih hotel na misijon, da vidijo, da se zanje zanimamo, in to je pomagalo. Pozneje so ti ljudje prišli brez gramofona in so zvesto hodili k pouku. In kakor so poprej zmajevali nad gramofonom, ki je govoril in mu pritrjevali: tako tudi sedaj, ko so čuli večne resnice, da jih je Bog ustvaril in da imajo nekaj, kar ne bo umrlo, kar naj rešijo; da so za kaj več na svetu kot da bi jedli, pili in spali... Modrijani morajo pač vse to vedeti. dokaz temu je gramofon.

Gobavec Jožef.

Jožef Rabesoaray iz kraja Alasobia-Sandrandahy je imel 38 let, ko je vstopil 20. marca 1920 v zavod za gobave v Morani. Na njem se je izkazalo, kako dober je Bog napram zapuščenim gobavcem v našem zavodu. Gobavci pri nas sicer ne morejo dobiti telesnega zdravja, pač pa skrbno postrežbo in priložnost, da se dobro pripravijo na srečno smrt.

Ko je prišel Jožef k nam, bolezen še ni bila mnogo napredovala. Bil je srednje postave, prijaznega vedenja in prikupljive zunanosti. Bil je pravkar krščen in bil 31. decembra 1920 pri prvem sv. obhajilu. 10. marca potem pa je bil birman. Vsakotedensko prejemanje sv. zakramentov ga je kmalu dovedlo do velike notranje popolnosti; zlasti se je odlikoval v ponižnosti. Velikokrat je jokal ob spominu na svoje nekdanje grehe in napake. V spovedniku je videl božjega namestnika, v spovedi pa sredstvo za čimhitrejše napredovanje v dobrem. Nisem zlepa videl na kom toliko ponižnosti in ljubezni do Boga. Kadar je molil Confiteor je posebno poudarjal besede: Moja krivda . . . ! ob besedah odveze pa se je duhovno zopet poživil.

Posebno je ljubil molitev. Pogosto je preklečal cele ure globoko zbran v molitvi. Pri vsakdanjih obiskih svetega Rešnjega Telesa je zaupno razkrival svoje srce Jezusu. Vsak dan je vstal ob 4, da je molil sv. rožni venec. Zadnje dneve svojega življenja je imel rožni venec vedno v roki in je poljuboval podobo Križanega.

Akoravno je bil tako priden za molitev, ni bil nič manj vnet za delo. Njegov posel je bil pomagati v kuhinji; pa razen tega je povsod rad pomagal, kjer so ga potrebovali. Pomagal je pri obvezovanju ran, prilival je v vrtu, vozil gnoj na gredice: skratka, povsod je bil, kjer je bilo kaj dela, in vse je izvršil dobro in natančno. Sam je rekel: „Rajši dela ne pričnem, kot da bi ga imel izvršiti slabo; saj je delo čin pokore za naše grehe.“

Priprost in krotak kot je bil, ni bil zmožen, da bi koga vedoma žalil; tudi ni drugih nikdar lahkomišlno sodil. Imel je dar, da je znal z milo besedo pomiriti srca, ki so se bila slučajno razburila. Zato so ga pa tudi vsi ljubili.

Ob vstopu v zavod je moral doma pustiti starega in že zelo oslabiljenega očeta. To je bila zanj velika žrtev; kajti zelo je ljubil svojega očeta. Često ga je omenjal v pogovorih pa mnogo je molil zanj. Ko je oče pozneje hudo

zbolel, mu je pisal: „Dragi oče, prenašaj svoje bolečine udano v božjo voljo in lepo se pripravi za sv. krst, da se bova mogla na onem svetu pri ljubem Bogu videti.“ Skrbel je tudi za enega svojih bratov, ki se ga je prijemala ista bolezen kakor njega. Trudil se je, da bi ga spravil v zavod za gobavce, pa se ni dalo.

V noči med 14. in 15. jan. je imel Jožef sanje, ki jih je priprosto povedal. Rekel je: „Videl sem preblazeno Devico sredi svetlih oblakov in ona mi je zaklicala: Jožef pridi, da se odpočiješ, kajti jaz in moj Sin sva s teboj zadovoljna. Odgovoril sem: Tvoj služabnik sem, stori z menoj, kar hočeš. Ako tu ostanem, ali pa ako grem: moje edino veselje je, da vama ustrežem.“ Tisto noč se je Jožef zbudil že ob 3. in je začel moliti sv. rožni venec.

Zjutraj 16. je opravljal svoja dela v kuhinji kakor navadno. 17. ga je napadel srčni krč. Šel je takoj v posteljo, ker je slutil, da se bliža konec. Vsled tega je ostal popolnoma zbran in miren. 19. marca se je spovedal in prejel sv. poslednje olje. Potem pa je odločno povedal, da bo drugi dan umrl. Zopet je videl sv. Devico — ali v spanju, ali v resnici: ne vemo. Sam je o tem povedal takole: „Sv. Devica je bila v svetlem oblaku in mi rekla: Veseli se, ker Jezus je sprejel tvoje življenje kot žrtev. Zaupaj, ker kmalu boš v nebesih. Sv. Duh pa ti je z veseljem podelil milosti sv. poslednjega olja, saj to je njegova želja, da duše posvečuje. Povej svojim tovarišem, da takrat, kadar kdo prejema sv. zakramente, ne smejo nič govoriti v pričo, ker to bi Boga žalilo in bolnika motilo v pobožnosti.“

Ta neučeni in preprosti človek je govoril in razlagal kakor kak katehist: „Sveti Duh ima zaklade milosti in jih vliva v srca vernikov. Vse ve, kaj se godi v pričujočnosti bolnika, ki prejema sv. poslednje olje. Zato bi bilo vsako nepotrebno govorjenje obenem škoda duši, ki se ima preseliti v večnost. Zato vsi ubogajte sv. Duha, da se ne postavite v nevarnost grešiti.“

Zadnji njegovi dnevi so bili vsem v izpodbudo. Četudi je slabo slišal, pa je vendar razumel, kako so se tovariši med seboj opominjali, da hočejo po njegovem zgledu živeti. Rekel je: „Gotovo je treba dobre zglede posnemati, zlasti tiste, ki jih najdemo na Jezusu. Jaz sem le slaboten človek. Prizadevajte si za čednostno življenje. Sv. Cerkev je sveta in hoče, da smo njeni otroci tudi. — Rad umrjem, ker je tako božja volja. Moja duša je vsa vesela, ko upa, da kmalu vidi Jezusa in Marijo.“

Ko je videl tovariša poleg sebe žalostnega, je rekel: „Ne jokaj nad menoj, ampak nad svojimi grehi. Jaz sem srečen, četudi mnogo trpim, ker trpim zato, da se spokorim. Zato se tudi ti z menoj veseli!“ To mu je bilo hudo, ker se mu je zdelo, da je drugim v breme. Zahvaljeval se je sestri, ki mu je stregla: „Bog povrni tvojo dobroto, vendar se nikar preveč ne trudi z menoj. Bog hoče, da umrjem, pa to je zame dobro.“ Ko je videl, da je sestra žalostna, je prosil: „Ne žalovati!“ — V nedeljo je prejel sv. popotnico in potem tiho molil k Jezusu, Mariji in sv. Jožefu. Eno uro pred polnočjo je mirno izdihnil svojo čisto dušo, star 42 let, od katerih je 4 preživel v zavodu za gobave.

Vsi smo žalovali za njim. Eden tovarišev je prostovoljno ponudil novo srajco, ki jo je hranil za svoj pogreb, da naj jo oblečejo Jožefu; kajti za svetnika so ga imeli. Zato ga pa tudi nikdar ne bodo pozabili v našem zavodu. On pa naj moli pri Bogu za naš zavod, da bodo gobavi in njih dobrotniki prejeli pri Bogu večno plačilo.

Apostolski vikarijat Gabun.

Pismo preč. P. Baraban, C. S. Sp. superiora v misijonu Mayumba.

Naš misijon nosi mnogo bremen, ker vzdržuje najvažnejša podjetja v vikarijatu: obe semenišči, postulat in novicijati bratov domačinov sv. Petra Klaverja. Škof Friteau Vam je gotovo sporočil o štirih mašniških posvečenjih in o tem, da smo sezidali novo semeniško poslopje, vsled česar sem se moral zelo zadolžiti, in ta dolg še ni poplačan. Navzlic temu bi rad ustanovil zavod za deklice, za kar potrebujem sester, primerne stanovanja, ali z eno besedo: 50.000 frankov. Skoro predrzne želje so to; toda žalostnega srca gledam, kako so v tej deželi deklice zapuščene. Starši jim le redko dovolijo iti k pouku katekizma; kajti deklica, ki jo že v 12. letu ali še prej obljubijo tistemu, ki zanjo največ ponudi, često takemu, ki ima že druge žene, se smatra za blago, ki pa — to pogani dobro vidijo — ne pride več v promet, kakor hitro je postala kristjana. Zato je ne pustijo k nam in jo pridrže rajši pri poganskem bogoslužju.

To je tudi vzrok, da je ženska na silno nizki moralni stopinji. Žena je tu satanovo blago, da se zatre vse, kar je dobrega. To je tem bolj žalostno spričo dejstva, da

drugod uprav ženska stori toliko dobrega. Ako bi imeli vzgajališče za deklice, kakor ga imamo za dečke, bi se to vse izpremenilo, ker bi deklice, ki bi jih sestre vzgojile, bile med ženskami to, kar so dečki med moškimi, ki zapuste naše zavode: kal dobremu napredku. To je edino sredstvo, ako hočemo priti do krščanskih družin in krščanske družbe.

Vsak dan prosim pri sv. maši Jezusa, naj usliši mojo prošnjo in mi da sredstev, da ustanovim zavod za deklice. To se mi zdi tako važno in lepo, da moram to zadevo priporočiti Vaši Klaverjevi družbi. Tudi imam trdno upanje, da mi bo Družba pomagala.

Izredna milost

na priprošnjo blagopok. grofice Mar. Ter. Ledóchowske.

Poroča preč. P. Rudolf Orlor iz misij. Mbili, Cleveland v Bahr-el-Gasal

Je danes 18. november. V naglici so me poklicali k bolniški postelji enega naših kristjanov. „Abuna, hiti, požuri se, Guido umira!“ tako hiti moj katehist.

V malo minutah sem sedel na kolesu. Za misijonarja je ni večje bolečine, ko da bi mu kdo njegovih kristjanov umrl brez sv. zakramentov. Saj bi na ta način bil izgubljen sad tolikega truda. Čez pol ure sem že bil v koči pri bolniku. Opazujem ga in spoznam: to je vnetje pluč. Vendar se mi bolnik ni zdel tako posebno slab, da bi moral biti v skrbeh zanj. Priporočim ga katehistu v oskrbo, zapišem čaj, sladkor, aspirin — in se odpeljem.

Drugo jutro zopet obiščem bolnika. Bolezen se mu je poslabšala; začelo me je skrbeti. Pripravim ga na spoved. „Glej,“ sem mu rekel, „nisi sicer še v smrtni nevarnosti, vendar je dobro, da si pripravljen, saj če si po notranje miren, je to tudi za telesno zdravje zelo dobro.“ Bil je na vse pripravljen. Skoro bi ga bil dal tudi v sv. poslednje olje, pa sem mislil: Saj še ni skrajna nevarnost. Zamorci so navadno trdne narave, pogosto jim prerokuješ smrt, naposled pa vidiš, da si bil kriv prerok.

Katehistu dam nekaj navodil in se vrnem domov. Ena noč, to še ni tako dolgo. Jutri zjutraj, ako se ne bo obrnilo na bolje, mu bom podelil sv. poslednje olje.

Drugo jutro, še predno sem dokončal sv. mašo, je prihitel katehist in kakor hitro sem bil iz cerkve, mi je za-

klical: „Pater hiti, hiti! Guido že nič več ne razume. Ljudje ga morajo držati, ker vedno hoče uiti in blede se mu!“

Ni mi bilo mar zajuterka, ampak sem takoj odhitel. Kar mi je katehist povedal, je bila čista resnica. Za vnetjem pljuč je nastopilo vnetje možganske mreže. Bližal se je konec. Mož ni nič več razumel in nič več govoril. Dejal sem ga v sv. poslednje olje. Na to sem ostal še 2 uri pri njem. Smrt tega mladega moža bi me zelo pretresla. Šel je bil k sv. maši in se med potjo prehladil. Kaj bi rekli starši in pagani v vasi, ki tako sovražijo našo vero? Ali ne bodo videli v tem en razlog več, da svojim sinovom zabranijo pristop k našemu misijonu?

Med tem je bolnik uprl svoje oči vame, kot da s pogledom prosi pomoči, ker z besedami ni mogel. Njegov angel varuh mi je vdihnil tole misel: „Častivredni Comboni¹ mi bo izkazal to milost!“ Tako sem si rekel s prepričanjem.

Vstal sem in ne da bi rekel besedo, sem odšel, da prinesem podobico častivrednega Combonija. Stopil sem v hišo in preiskal vse kote. Nisem se mogel domisliti, kam sem jo bil položil. Pogledam v brevir, če je notri. Iz brevirja pa se mi nasmehne podoba Vaše blage ustanoviteljice. „To je pa mati zamorcev!“ sem rekel. „Ali mar ona ne izkazuje vedno novih pomoči?“ Vzel sem torej podobico Vaše ustanoviteljice, poklical katehista in rekel: „Glej, silno sem truden. Sedi ti na moje kolo in se pelji k Guidu, deni mu tole podobico pod zglavje in moli skupno z navzočimi kristjani Oče naš, Češčeno Marijo in Čast bodi. Jaz pa grem v cerkev in bom tudi molil zanj.“

Silno sem vesel, da Vam lahko sporočim, da je Guido še isti dan ob 4 popoldne zopet govoril, sedel in nekoliko pil. Molili smo skupno molitvico k ustanoviteljici Klaverjeve družbe. Drugi dan je bil Guido že izven vsake nevarnosti.

Prosim Vas, da objavite to izvanredno uslišanje, ki ga imam za popoln čudež. Pagani so rekli ozdravljenemu Guidu: „Ako bi abuna ne bil tukaj, bi ti bil že pod rušo.“ Jaz pa sem sklical svoje kristjane in jim rekel: „Poglejte to podobico! To je bila žena, ki je šele pred kratkim umrla. Vse življenje je žrtvovala za vas, vedno je delala za vas in tudi sedaj, ko je v nebesih, vam hoče izkazo-

¹ Castivredni Comboni je ustanovitelj Družbe sinov Presv. Srca. V kratkem bo proglašen svetnikom.

vati dobrote. Njej gre čast in hvala. Ti pa, Guido, ne pozabi je, ker za svoje ozdravljenje se moraš za Bogom zahvaliti v prvi vrsti njej.“

—■—

Letno poročilo apostolske prefektуре Namalandije.

Poroča msgr. Eder, O. S. F. S. apostolski prefekt.

Splošno: V splošnem se lahko reče, da misijon napreduje, počasi sicer, a stalno. Hitri in veliki uspehi so v kratkem času v teh krajih izključeni, kajti na 3 km² ne pride niti en prebivalec domačin (1 km = 0.3 prebivalcev). Zato treba poiskati vsakega posebej in se za to izgubi časa in truda, ki bi zadostoval za 40—50. Naši misijonarji pa navzlic počasnim vspehom ne bodo izgubili poguma.

Tekom leta je bilo krščenih 305 domačinov, 41 jih je pristopilo iz protestantizma, 164 je bilo birmanih, 25.500 sv. obhajil je bilo in 11 tisoč sv. spovedi. V 15 šolah (lani 11) imamo 384 otrok. Število sirot, ki jih misijon redi in oblači, se je zadnje leto zvišalo od 63 na 120. Navrh dobi še vsak dan enkrat hrano 340 otrok in, ako moremo in imamo, jih preskrbimo tudi z obleko.

Imam 14 patrov misijonarjev, 4 brate lajike, 25 sester in 16 katehistov. To leto je prišlo še: 2 patra, 2 brata in 5 sester. Samo otroci (šole, sirote, nova poslopja) so nas ogromno stali; pa je bilo to potrebno, ako hočemo poskrbeti misijonu za naraščaj. Kako težko pa je denar spraviti skupaj.

Posamič: Zidali smo po eno šolo v Warmbad, Wortel, Marijinih toplicah, Werf-Keetmanshoop in Tsees; v zadnjem tudi hišo za sestre, dovolj prostorno tudi za mnogo sirot. V Werf-Keetmanshoop je tudi velika dvorana, ki služi začasno za cerkev; pozneje, ko bomo sezidali pravo cerkev, bo služila za šolo. Odkar smo prestavili misijon domačinov iz Keetsmanshoop na Werf, imamo tudi 50 otrok v šoli, znamenje, da je bit načrt dober četudi drag. Isto smo nameravali storiti tudi v Lideric-u, a nismo vsled pomanjkanja denarja letos tega mogli izvršiti.

Za prihodnje leto sem sestavil par načrtov, ki pa jih bo mogoče izpeljati komaj do pol, ker darov ni toliko kot sem upal. Zato zaenkrat nič ne prerokujem, da se zopet ne osmešim. Le to lahko rečem: Da naši misijoni

prospevajo, to ni toliko naša zasluga, kot naših dobrotnikov. Zato prosim vse prav lepo, da nam pomagajo, da razširimo kraljestvo Kristusovo tudi v teh krajih.

„Kdor revežu ne pomaga, nima zaupanja na Boga, ker sicer bi mu radovoljno izročil svoje bogastvo in ga plodnosno naložil. Dvomiti nad zvestobo bližnjega je toliko kot delati mu sramoto. Zato je pisano: „Časti Boga s miloščino!“, (Sv. Peter Damiani).

Neverjetno a resnično!

Msgr. van Nuffel, benediktinec, apostolski prefekt v Severnem Transwaalu pošilja sledečo gorečo prošnjo Družbi sv. Petra Klaverja in s tem vsem dobrotnikom:

„Nahajamo se v največji potrebi glede knjig, za naše kristjane. Sesuto je jezik, ki je našemu transwaalskemu Sepedi najbolj podoben, in prihodnje leto upamo dobiti lastnih knjig, ki bodo tiskane v našem domačem jeziku. Zelo, zelo bi bil hvaležen Družbi, ako bi nam mogla do tačas postreči z 100 izvodi „Testamente e Nha“. Komaj boste verjeli, da se moramo posluževati protestantovskih zgodb, da moremo ob nedeljah prebrati list in evangelij.

Družba sv. Petra Klaverja se res sme imenovati „refugium missionariorum“ (= pribežališče misijonarjev) in misijonarji se obračajo vselej z največjim zaupanjem nanjo. — Mašne intencije bi nam zelo dobro došle, ker je to edino sredstvo, da ubogim misijonarjem njihovo težko delo nekoliko olajšamo in jim tako pomagamo pri misijonskem delu. Sedaj zidam 4 male cerkvice, čeprav ves tičim v dolgovih; toda božja previdnost čuje nad nami in nas ne bo zapustila.

Ali ni to res skrajna beda in ali nam ne vzbuja našo katoliško vest sramota, da morajo duhovniki prave cerkve rabiti knjige heretikov pri službi božji? Ali se ne bo našlo mnogo plemenitih duš, ki bodo pripravljene žrtvovati kako malenkost, da se tej bedi odpomore? Darila v ta namen naj se pošljejo Družbi sv. Petra Klaverja, odsek, „Zveza afriškega tiska“, ki bo poskrbela za tiskanje takih knjig v zamorskem narečju in ki bodo služile za širjenje vere. Z vsakoletnim darom 15 Din moreš postati ud tega podjetja in tako misijonom silno pomagati.

Veliko krstno slavlje.

Na 11. julij je bila napovedana slovesnost sv. krsta v misijonu Emavs. Ob taki novici je vse navdušeno in tudi bolj leni katehumeni se vzbude in postanejo versko tako vneti, kot dotlej še niso bili. Pa treba je še mnogo preizkušnje osebnih zadev in posebnega znanja katekizma ter najvažnejših molitvic. In kako veliko je razočarenje, ako niso prestali preizkušnje. Ko so vsi izprašani, se nekega dne imena srečnih javno prebero. To je vsaj tako zajemljivo kot doma, kadar oznanijo novo poroko ali ako nastopi nov pridigar. Nihče ne mara tega zamuditi in radovedno vsak čaka, da pride na vrsto njegovo ime. Potem se mu oči svetijo sreče. Po tem oznanilu bo morebiti še črtano marsikatero ime, če se le pojavi dvom. Ob tej priliki je bilo število posebno visoko — 192 odraščanih, med drugim tudi veliko šolskih otrok. 8. julija se je začela resna priprava. Vsi krščenci od blizu in daleč so prišli v misijon in so ostali do konca slavnosti. Vsak dan so imeli 4 predavanja, popoldne rožni venec, med tem časom pa običajno spoved za katehumente. Tudi je bilo treba krstna imena izbrati, prilagoditi in zaznamovati. Dva duhovnika iz sosednega misijona sta prišla na slavnost: preč. patra Klein in Lachauce. Imeli smo poseben povod, da smo slavili božjo ljubeznjivo Previdnost. Ne sme se pozabiti, da je pri nas sedaj zima in malo poprej je bilo zelo občutno mraz; za praznovanje pa se je vreme za nekaj dni ublažilo, kar je bila velika dobrot. — Zjutraj zgodaj sta bili dve sv. maši in mnogo sv. obhajil navdušenih kristjanov. Po zajutruku je zvon klical srečne zaznamovane v cerkev. Tam so jim pripeli nova imena; kdo bi sicer mogel vse zapomniti. Za krstne obrede ni bilo niti v veliki cerkvi v Emavsu zadosti prostora; kajti pobožnih radovednežev je bilo zelo veliko. Zato smo šli v procesiji ven v lepo božjo naravo. Pred cerkvijo je stala miza in na njej vse potrebno. Krščenci so se vstopili v velik polkrog s svojimi botri in botricami, zvrstili so se v dve vrsti in tri skupine, za tri duhovnike. Preč. p. Klein je otvoril slovesnost z jedrnato pridigo, ki je morala storiti mnogo dobrega, zlasti med pagani, ki sicer ne pridejo radi v cerkev. Med posameznimi molitvami in obredi se je oglašal tudi pevski zbor v polni moči in s poudarkom. Bilo je že skoro poldne, predno so bile vse izvoljene duše oprane in oblečene v obleko posvečujoče milosti božje. Nato je zadonela pesem: »Kristjani smo, to je naša čast in radost!«

Nato so bili srečni novokrščenci odpeljani v cerkev nazaj; kajti čakala jih je nova velika milost: prvo sv. obhajilo. Preč. pater Lachauce, vnet misijonar, je ostal tešč navzlic napornemu delu in je pristopil k oltarju z daritvijo sv. maše. Ta sv. maša je bila ljubemu Jezusu gotovo v veliko veselje; saj je bilo toliko novih otrok sv. Cerkve z novoopranimi dušami zbranih pri daritvi okrog oltarja in so se pripravljali, da ga prvič prejmejo v svoje srce. Res, to je bilo lepo in ganljivo, četudi smo to videli že večkrat. Konec slavlja je sledil še blagoslov z Najsvetejšim. Bilo je navzočih mnogo ljudi. Ko je bilo čas iti k obedu so použili gotovo več nego 5 ječmenovih kruhov in dve ribi. Polagoma je postalo tišje okoli Emavsja; saj je za mnoge bila doma pripravljena pojedina. Nekateri so ostali do družega dne. Pri nas slovesnost še nikakor ni minila; saj drugi dan je bila srebrna maša našega misijonarja P. Laydevanta, na katero se je bilo treba pripraviti. Imeli smo več skušenj drugo za drugo, ker poprej za to ni bilo časa. Treba je bilo slovesno okrasiti šolsko sobo. Tako je bila res že noč, ko smo bili gotovi z našim koncertom. Toda ob 8. je bilo že vse pripravljeno in čestitke so bile podane na občo zadovoljnost in zabavo. Pa tudi drugi dan smo srebrno sv. mašo slovesno obhajali. Kdo se bo udeležil zlate? Naši novokrščenci? Naj bi vztrajali na pravem potu, ki pelje v nebesa! Naj bi vsi prišli pred nebeška vrata v slovesnem oblačilu posvečujoče milosti božje! Za to hočemo moliti. Pa tudi za izpreobrnjenje mnogo drugih, da bodo tudi oni z nami vred kedaj deležni velike nebeške slovesnosti.

Popolni odpustki,

katere lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

Dne 30. novembra, na god sv. apostola Andreja.

Dne 21. decembra, na god sv. apostola Tomaža.

Dne 27. decembra, na god sv. apostola Janeza Ev.

DUŠNA PREMIJA.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu.

Odgovorni urednik: prof. Watel.

Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

Važno.

P. n. naročnike „Odmeva“, ki so še na dolgu, nujno prosimo, da blagovolijo dolg prej ko mogoče poravnati! S tem sebi in ubogim misijonom mnogo koristite, sicer pa jih oškodujete. — Tudi ljube podpornike si dovoljujemo opozoriti, da obnovijo podporniški prispevek. Za vso ljubezen Vam „Bog plačaj!“

Krščanske mladenke,

ki iz ljubezni do Boga in duš žele posvetiti vse svoje življenje rešitvi ubogih zamorcev, lahko vstopijo v verski zavod Družbe sv. Petra Klaverja kot „pomožne misijonarke za Afriko“. Prošnje za sprejem je treba poslati na vrhovno vodstvo v Rim (23) via dell' Olmata 16.

Posebno dekleta z višjo šolsko izobrazbo, znanjem več jezikov, knjigovodstva, so za to sposobna, če imajo pravi redovniški poklic. Sprejmejo se pa tudi tiste, ki se dobro razumejo na gospodinjstvo in so vajene poljedelstva.

Kratka poročila o Družbi sv. Petra Klaverja.

Družba sv. Petra Klaverja je bila ustanovljena l. 1894. z izrecnim dovoljenjem sv. očeta, papeža Leona XIII. Ustanoviteljica je grofica Marija Terezija Ledóchowska. Leta 1910. je bila družba končno odobrena od svete stolice.

1. **Namen družbe:** Sodelovati pri izpreobračanju zamorcev s tem, da podpira vse afriške misijone.

2. **Uredba:** Verski zavod (pomožnih misijonark za Afriko) kateremu se pridružijo osebe iz svetnega stanu: vnanji člani, podporniki in podpornice.

3. **Sredstva v doseglo namena:** Urejeno in vztrajno delovanje z besedo in tiskom z namenom, da bi se vsi katoličani navzeli misijonskega duha in kot posledice tega: da bi bilo vedno več misijonskih poklicev in vedno več takih, ki bi molili za misijone in jih podpirali z miloščino, denarjem in darili.

Mašna zveza za Afriko.

V mesecu vseh vernih duš ne pozabite vaših dragih rajnikih. Vpišite jih v „Mašno zvezo za Afriko“. Tako storite njim in ubogim afriškim misijonom veliko dobroto, ker vsi prispevki pridejo misijonom v korist. Udnina za enega stane **enkrat za vedno 5 Din.** Deležni so s tem 300 sv. maš, katere se opravijo vsako leto za vse ude zveze, bodisi žive ali mrtve. — Ljubi čitatelj, ali pa si ti sam že vpisan v „Mašno zvezo za Afriko“? Ne pomišljaj se, koliko božjega varstva in blagoslova se razliva iz neprecenljive daritve sv. maše. Prosimo, pošiljajte prijave in prispevke Družbi sv. Petra Klaverja. (Ljubljana, Metelkova ul. 1., poleg cerkve Srca Jezusovega.)

Spomin za umrle.

V pobožno molitev priporočamo vse umrle misijonarje in misijonske sestre, blage dobrotnike in naročnike.

† Milost. g. škof Terrien, mis. iz Lyon, apostolski vikar v Benin, umri 3. avgusta 1929.

† Sestra Marija Gabriela, od domačih hčera sv. Frančiška Asiškega, Južna Afrika, umrla 1. maja 1929.

† Mr. Kumer, Vransko (dolgol. naročnica).

† Meta Dovgan, Metlika.

Miklavževu in božično darilo.

Naročajte:

	Din	Šil.	L.
Misijonar. Igra			
Naprednjak ob Kongu. Igra.	3—	0 40	1 20
Klic božji. Igra.	3—	0 40	1 20
Male pomožne misijonarke. Igra.	3—	0 40	1 20
Lakota v črni deželi. Igra.	2 50	0 30	1—
Umijmo zamorčka. Igra.	1 55	0 15	0 60
Škapulir sužnja. Povešt.	1—	0 10	0 30
Janko in njegov angel. Povešt.	1 50	0 15	0 60
Maričina grlica. Povešt.	1—	0 10	0 40
Povešt o znameniti Marički.	1—	0 10	0 40
Spreobrnjenje črne princezinje. Pov.	1 50	0 15	0 60
Sv. Peter Klaver. Životopis.	1 50	0 15	0 60
Z besedo in tiskom. Poučno.	2 50	0 30	1—
pri odjemu 12 izv. skupaj, izvod à	2—	0 25	0 80
Pomoč za Afriko. Govor.	1 50	0 15	0 60
Afindra, zamorska deklica. Za uprizo- ritev jo toplo priporočamo	3—	0 40	1 20
Francek, zbiratelj. Povešt.	1 50	0 15	0 60

(Cene so brez poštnine. — Naslov na 2. str. ovoja.)

Klaverjev koledar 1930 z mnogimi poučnimi in zabavnimi
povesticami in slikami iz zamorske
dežele. — Cene kosu Din 5—, pri naročbi 10 kosov edenj povrh.

„ZAMORČEK“

ilustrovan mesečnik za mladino v pospeševanje ljubezni
do naših najubožnejših črnih bratov.

Stane na leto 5 Din, 3 L, 1 Š.

Priporočila v molitev

so dospela: Ptujška gora — Gračič — Maribor — Krčevina — Čeplje
— Glinje — Makole Sv. Jakob v Slov. Goricah — Vel. Kostrev-
nica — Kuršenci — Breznik — Mihovce — Postojna.

Zahvale z darovi so dosele: iz Ljubljane Mr. O. v čast
sv. Antonu Din 100— in se mu še priporoča v neki zelo važni za-
devi — I. P. v čast sv. Antonu in gr. Mar. Ter. Ledóchowski Din 20—